

Ks. Bogusław Nadolski TChr, *Święto Eucharystii*, Warszawa—Kraków 1887, Wydawnictwo Michalineum, ss. 110.

Odnowiona liturgia po Soborze Watykańskim II podkreśla w swojej teologii istotę i zbawczy walor Eucharystii sprawowanej w niedzielę. Motu proprio *Mysterii paschalis celebrationem* Pawła VI przypomina zalecenia papieża Piusa X i Jana XXIII zmierzające ku temu, by „niedziela odzyskała swoją pierwotną godność i przez wszystkich była uważana za pierwszy dzień świąteczny” Dokument ten odwołuje się również do Konstytucji liturgicznej, mówiącej, że „niedziela jest najstarszym i pierwszym dniem świątecznym, który należy tak przedstawić i wpoić w pobożność wiernych, aby stał się dniem radości i odpoczynku od pracy. Ponieważ niedziela jest podstawą i rdzeniem całego roku liturgicznego, nie należy jej przesłaniać innymi obchodami, jeżeli nie są rzeczywiście bardzo ważne” (KL 106).

Święto Eucharystii autorstwa ks. Bogusława Nadolskiego TChr., jest oryginalnym podejściem do problemu Eucharystii sprawowanej zwłaszcza w Dzień Pański. Książka składa się z trzech rozdziałów: „Eucharystia królewskim sakramentem”, „Przed tak wielkim Sakramentem upadajmy na twarze” i „Co powinno pozostać po II Ogólnopolskim Kongresie Eucharystycznym” Ten ostatni został wzbogacony o wybór porannych i wieczornych Modlitw Kościoła.

Inspiracją do napisania książki był II Krajowy Kongres Eucharystyczny, który, zdaniem Autora, przyczynił się do ożywienia kultu eucharystycznego, lepszego poznania i głębszego przeżycia tajemnicy Eucharystii. Powinna ona również służyć pomnażaniu owoców tego Kongresu.

Autor dokonał syntezy nauki liturgicznej Kościoła, nauczania papieża i przymysłów zachodnich teologów, by stworzyć książkę zawierającą cenne dane historyczne jak i nowe głębokie refleksje o Eucharystii. Oto kilka z nich:

Pozdrowienie kapłana „Pan z wami” wypowiedziane w czasie Mszy św. jest nie tylko przywitaniem, lecz oznacza, że uczestnicy liturgii wkraczają w inną rzeczywistość, rzeczywistość nieba. (s. 14)

Eucharystia jako Dar wymaga jedności i miłości, ale także tę miłość pomnaża, potęguje i buduje. (s. 22)

„W liturgii ważne jest nie tyle nasze działanie, ile przyjęcie działania samego Boga. Liczy się Jego czyn, Jego działanie. Nie

tyle nasza ruchliwość, ile zdecydowane przyłgnięcie do Boga z całego serca, z całej duszy, ze wszystkich sił". (s. 72)

Oдноśnie niedzieli interesujące są między innymi następujące stwierdzenia autora: „Niedziela jest darem dla wspominania. Wspominania tego nie rozumiemy w sensie psychologicznym. Teologiczne znaczenie wspominania to uobecnienie, uteraźnienie” (s. 80). Słowo hebrajskie „sabbat” — odpoczął, to zdaniem autora „nie tyle zakończenie pewnego procesu, lecz chęć jego kontynuacji. Należy je zatem tłumaczyć dosłownie: „odpoczął, aby uczynić”. A zatem oczekujemy jeszcze czegoś z rąk Ojca. (s. 81) Z dalszych rozważań wynika, że chodzi tu o niedzielę, która jest dniem szczególnym, wybranym i umiłowanym przez Pana. Dlatego też autor twierdzi, że „poddawanie się w niewolę mocy ciemności przez grzech popełniony w niedzielę, stanowi dodatkowe obciążenie. Jest bowiem radykalnym zaprzeczeniem tej najgłębszej treści dnia Pańskiego” (s. 82)

Sądzę, że prezentowana praca może przyczynić się do głębszego zrozumienia i przeżywania Eucharystii, w jej wymiarze świątecznym i nadprzyrodzonym oraz pomoże czytelnikowi w sposób pełniejszy przeżywać niedzielę, nierozłącznie przecież związaną z Eucharystią.

Jan Decyk